

zistenie tejto povinnosti aj o uznanie prejavenej smluvou z 11. mája 1933. Podľa § 11 zákona č. 26/29 Sb. z. a n. sú neplatné všetky ujednania, ktoré by omedzovaly alebo vylučovali platnosť tohoto zákona v neprospech poistenca. To znamená, že poistenec nemôže sa vzdať náhrady škody, ktorá mu vznikne porušením prihlasovacej povinnosti zamestnávateľom, predtým, než poistný prípad nastal, a predtým, než mu nárok z penzijného poistenia vznikol. Dňa 11. mája 1933 bol žalobník ešte zamestnaný u žalovanej a nemal ešte nárok na penzijný dôchodok. Nižšie súdy vypovedaly preto správne, že úmluva z 11. mája 1933, ktorou sa žalobník vzdal nárokov na náhradu škody pre skrátenie ešte nevzniklých dôchodkov penzijných, je neplatná.

Za škodu spôsobenú porušením prihlasovacej povinnosti k penzijnému poisteniu zodpovedá zamestnávateľ aj v prípade, keď poveril podaním prihlášok tretiu osobu (srovnej Sb. n. s. č. 13207 a 14217). Je preto bezzákladná aj táto obrana dovolacej žiadosti.

Čís. 15025.

K § 75 nesp. pat.

Neslyšel-li pozůstalostní soud v řízení pozůstalostním nepominutelného dědice proto, že o něm nemohl vůbec vědět, nestalo se řízení zmatečným. Nepominutelný dědic, jehož právo bylo odevzdáním pozůstalosti porušeno, může se domáhati nápravy jen řádným sporem, i když odevzdání pozůstalosti se nestalo pravoplatným.

(Rozh. ze dne 12. března 1936, R I 103/36.)

Pozůstalostní řízení provedeno bylo s účastníky Hanou B-ovou a Františkou K-ovou, jimž byla doručena odevzdací listina. Proti odevzdací listině nevznesla žádná z obou účastnic, s nimiž řízení bylo provedeno, opravného prostředku, takže se stala pravoplatnou. Teprve potom uplatnil nezl. Zdeněk J. své nároky jako nepominutelný dědic a vytýkáje pozůstalostnímu řízení zmatečnost proto, že, ač byl účastníkem, nebyl slyšen, žádal v rekursu do odevzdací listiny, by řízení bylo obnoveno a pozůstalost znovu byla projednána. Rekursní soud odmítl rekurs.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Projednání pozůstalostní není zmatečné. Dle § 75 nesp. pat. jest soud pozůstalostní povinen vyrozumět domnělé dědice o nápadu dědictví s vyzváním, aby podali dědickou přihlášku. Za domnělé dědice má považovati dědice ze zákona, z posledního pořízení nebo ze smlouvy podle

toho, o jakou dědickou posloupnost jde. Soudu pozůstalostnímu ani z úmrtního zápisu ani jinak až do vydání odevzdací listiny nedostalo se vědomosti o tom, že jest tu nepominutelný dědic, stěžovatel nezl. Zdeněk B., a nemohlo mu dle stavu spisů před vydáním odevzdací listiny býti známo, že u jiného soudu při rozvodu manželů B. opatrovnický schválena úmluva ohledně výchovy a výživy nezl. Zdeňka B. Teprve po vydání odevzdací listiny, jímž projednání pozůstalosti se uzavírá, došlo na pozůstalostní soud podání, z něhož se dozvěděl o nezl. Zdeňku B. Proto nelze vytýkati soudu pozůstalostnímu, že za projednání pozůstalosti zanedbal povinnost stanovenou v § 75 nesp. pat. a že nezákonným postupem soudu pozůstalostního byla nezl. Zdeňku B. odňata možnost, aby své nároky uplatnil. Ani dle § 41 zákona čís. 100 z roku 1931 nelze shledati zmatečnost pozůstalostního řízení, když soud pozůstalostní neměl do odevzdání pozůstalosti vědomosti o tomto účastníku a neměl tudíž podnětu, aby pečoval o zastoupení jeho v řízení. Nebyla porušena ani zásada o nutnosti slyšení účastníků před rozhodnutím, když soudu projednávajícímu nebyla známa existence tohoto účastníka. Povinnost slyšení účastníky před rozhodnutím jest vykládati tak, že jest slyšení účastníky soudu známé nebo ty, kteří soudu před rozhodnutím se přihlásí, uplatňující svůj právní zájem. Usnesení, jímž byla vydána odevzdací listina, nebylo tedy vydáno v řízení zmatečném, a nebylo překážky, aby odevzdací listina nabyla právní moci. Po pravoplatnosti její nelze ji odporovati rekusem v nesporném řízení. Ani odmítnutí rekursu není tedy nezákonné a nebylo tímto postupem stěžovateli odňato nějaké právo, jež by mohl uplatňovati ještě v řízení pozůstalostním. Náprava odevzdání pozůstalosti, při němž by porušeno bylo právo nepominutelného dědice, může se po odevzdání pozůstalosti státi jen řádným sporem. Pozůstalost jest odevzdána již vydáním odevzdací listiny, resp. doručením, aniž by se vyhledávala její pravoplatnost. Odevzdání pozůstalosti projevuje se v úkonu pozůstalostního soudu, kterým se prohlašuje přechod pozůstalosti na dědice, jenž vykázal své dědické právo. Převod jmění se uskutečňuje doručením odevzdací listiny osobě k tomu určené, nikoliv teprve uplynutím 14denní lhůty od doručení (srov. rozh. čís. 5969, 7717 Sb. n. s.). Jakmile byla pozůstalost odevzdána doručením odevzdací listiny Haně B., jest pozůstalostní řízení již skončeno a nemůže již nikdo podati dědickou přihlášku (srov. rozh. z 27./6. 1900 Gl. U. nová řada čís. 1071) a nelze po projednání a odevzdání pozůstalosti domáhati se zrušení projednání i odevzdání pozůstalosti a odevzdací listiny (srovn. rozh. čís. 3172 Sb. n. s.). Pokračování v projednání pozůstalosti lze navrhnouti pouze před vydáním odevzdací listiny a uzavřením pozůstalostního řízení (srov. rozh. čís. 9514 Sb. n. s.). Také ustanovení §§ 179 a 180 nesp. pat. nedávají podkladu pro názor, že by po odevzdání pozůstalosti bylo přípustno nové projednání pozůstalosti v případě, o nějž nyní jde. Proto nebyl ani postup soudu první stolice, jenž projednáním a odevzdáním pozůstalosti ukončil úkol zákonem mu uložený, nezákonný, když na podání došlé soudu po doručení odevzdací listiny neobnovil projednání pozůstalosti.